

DUTCHIES EN KIWI'S
Nederlanders in Nieuw Zeeland
(reisverhalen en beschouwingen)

Deel 1, het Zuidereiland

Woerden, mei 2024
Bert van Kooten

Voor metgezellen en gidsen,
Anne, Bea, Bram, Doug, Gerard, Hamish, Jenny, Joke,
Joy, Hanneke, Karl, Klaas, Linda, Lynn, Peter
en al die andere aardige mensen,
van wie de namen niet genoemd zijn.
Met dank voor ongekende hartelijkheid, gastvrijheid en
vriendschap

Foto op de omslag: Rakaia Gorge, Canterbury, New Zealand
(zie ook hoofdstuk 28)

'En genieten, hè!'

'Jullie moeten echt genieten, hoor!'

Dergelijke raadgevingen ontvingen wij voorafgaand aan onze eerste reis naar Nieuw Zeeland. Raadgevingen, goede wensen, welbedoelde aanbevelingen, ze klonken haast als een opdracht. Alsof we het niet zouden moeten wagen terug te komen zonder van minuut tot minuut genoten te hebben.

Wel, vooruit dan maar, omdat velen het zo graag gewild hebben:

- na onze zoon gedag gezegd te hebben genoten we ervan, dat een vriendin ons naar Schiphol bracht
- we genoten op het panoramaterras van het zien opstijgen van vele vliegtuigen (maar het was winderig en koud)
- we genoten van de indringende geur van Japanse nootjes, die zich verspreidde in het vliegtuig (men moet tenslotte weten, dat men op weg is naar Tokio)
- we genoten van de geur van zweetvoeten, die gaandeweg de reuk van de Japanse nootjes verdrong
- we genoten van de stilaan steeds bedompter wordende lucht in een vliegtuig vol slaperige en zwetende reizigers
- we genoten ervan dat de jongedame naast ons die ons een vrije doorgang naar het gangpad en de toiletten versperde, haar lichtje aandeed om te gaan lezen, terwijl alle anderen (en ook wij) vermoeide pogingen deden om een enkel uurtje te slapen.

Genoeg genoten voor vandaag!

Het valt eigenlijk wel mee, die ruim tien uur van Amsterdam naar Tokio. We waren gewaarschuwd: lang zitten, weinig ruimte (vooral voor lange benen), slecht kunnen slapen, het klopt allemaal, maar het is te doen, als je je maar rustig houdt en af en toe even het gangpad doorgaat. En ook: veel drinken.

Film en muziek bieden wat afleiding en al duren de tien uren lang en treedt er een lichte hoofdpijn in vanwege de warmte en het geraas der motoren, op een gegeven moment is het toch zover: we landen in Tokio.

Alle Japanners blij. Of juist niet. Wij vermoeid en lichtelijk geïrriteerd vanwege de onbegrijpelijke doolhof die vliegveldterminal Nakita is. Na veel omzwervingen (overal mannetjes in politiepakken die driftig de orde aan het bewaken zijn en de passagiers kordaat met het busje meesturen van de ene naar de andere terminal) komen we ingecheckt en wel bij de gate, vanwaar over ruim zes uur het vliegtuig naar Auckland gaat vertrekken. De buurvrouw-jongedame uit het vliegtuig van zojuist ligt er al op een bank te slapen. Komt ervan als je de hele nacht zit te lezen!

We volgen haar voorbeeld. Het is vrij fris in de vertrekhal, maar je kunt er wel in elk geval een beetje zacht liggen: een paar uurtjes slaap. Verfrissend. Ook lekker even wassen in de toiletruimte.

Het vliegtuig naar Nieuw Zeeland is een echte Boeing 777: iets meer luxe en ook iets meer beenruimte. De steward is een zeer hartelijke Chris: *'How are you?'* De eerste kennismaking met Nieuw-Zeelandse hartelijkheid. En hij verwacht ook een antwoord. Het eten is goed. We hebben niet veel slaap. We kijken films en dan vliegt niet alleen het toestel maar ook de tijd. En we zitten ieder aan weerszijden van het middenpad; ook lekker makkelijk.

Twintig minuten te laat, want twintig minuten te laat vertrokken, zetten we in Auckland voet op Nieuw-Zeelandse bodem. En dan wordt het haasten, want over ruim vijf kwartier vertrekt de 'connecting flight' naar Christchurch. In de haast gaan er zaken mis. We weten niet precies, waar we naartoe moeten. We moeten opschieten. En nadat onze bagage bij de douane door de X-ray is geweest, laten we het kleine blauwe koffertje met alle spulletjes voor onze dochter staan. Ongemerkt. Ja natuurlijk. We haasten ons met de overige bagage via het keurig aangegeven voetpad naar Terminal 2 (10 minuten lopen), willen inchecken, zetten de koffers al op de bagageband ... en dan ineens de schrik en de paniek: waar is het blauwe koffertje? O god, verloren onderweg...

Het uiterst dienstbare baliemeisje maant tot kalmte. Ze regelt dat we een vliegtuig later mee mogen. Dat zou ons tijd genoeg moeten geven om het koffertje terug te vinden. Terug naar Terminal 1. Na enig navragen (want onderweg geen koffertje gezien) wordt duidelijk dat het het meest waarschijnlijk is dat het koffertje bij de X-ray is achtergebleven. Een vriendelijke knul bij het betreffende luikje gaat even kijken en toont vijf minuten later lachend ons blauwe koffertje. Gauw terug naar Terminal 2 om in te checken voor onze derde vlucht. Dan daalt de rust weer over ons neer....

In een toestel goeddeels gevuld met schoolkinderen (een Boeing 737) vliegen we de laatste anderhalf uur.

Vliegveld Christchurch. Hoe komen we in de stad?

- *Is er hier een bus?*

- *Daar staat er een!*

- *Nee, die is gereserveerd voor de schooljeugd.*

- *Maar het bordje 'bus' wijst toch die kant op? Ga dan even kijken! Daar!*

- *Maar dat is een bestelbusje.*

- *Jawel, maar er staat op: 'voor 5 dollar naar het stadsplein'.*

- *Doen?*

- *Doen!*

Instappen en wegwezen. Particulier initiatief van een stel jonge kiwi's (= Nieuw Zeelanders): snel en redelijk voordelig pendelen tussen Airport en City Centre. En onderweg nog wat gratis toeristische tips. Met vijftien minuten zijn we er. Een laatste stukkie lopen en we zijn in de eerste van de vele accommodaties die we de komende weken zullen aandoen. Het welkom is hartelijk, de kamer is ruim en het bed is fris en schoon en er is een douche. 't Valt waarachtig niet tegen! Even douchen. En dan lokt het bed, maar nee... wachten tot het hier avond is. Om de jetlag te voorkomen.

In Auckland bij de wandeling van Terminal 1 naar 2 was de zomer al op ons gevallen. Vanuit een winters Holland en de airgekoelde vliegtuigen ineens in de zonnige en zomerse warmte van het zuidelijk halfrond: andere kleding is nodig. Aangepast aan de zomerse omstandigheden trekken we even de stad in. Op het stadsplein is het heerlijk zitten in de zon. De Spaanse dame naast ons is ook relaxed. Ze vertelt dat ze de lucht in Nederland zo mooi vindt. Ze vertelt ook dat ze nooit meer via Los Angeles wil vliegen. Vanwege de uitgebreide veiligheidscheck die passagiers daar moeten ondergaan. Dag Spaanse mevrouw, we gaan een hapje eten en dan terug naar onze kamer. Even mailcontact nog met onze dochter: *'We komen er aan!'* En rond 19.30 uur naar bed. Eindelijk liggen, eindelijk slapen.

02. Inhoudsopgave

01. Dutchies en Kiwi's, Nederlanders in Nieuw Zeeland
02. Inhoudsopgave
03. Kaart van het Zuidereiland
04. Een enkel woord vooraf
05. Mama, kun je hier de Zuidpool zien (Bluff)
06. Hollanders onder mekaar (Invercargill)
07. Herten jagen (Te Anau)
08. In het echt is het mooier (Doubtful Sound)
09. De spijtoptant en de predikant (Balclutha)
10. Vrijende zeeleeuwen en ander natuurschoon (The Catlins)
11. Logeren in de operatiekamer (Dunedin)
12. Welkom in de eerste kerk van Otago (Dunedin)
13. Nederland, wat is dat (Moeraki Boulders en Oamaru)
14. Langs het water en op het water (Wanaka)
15. Vijf possums en een egel (Wanaka)
16. Veeteelt in het wild (Mount Aspiring National Park)
17. En Queenstown dan (Cardrona Pass)
18. Op een dieet van wortelen (Tekapo)
19. Toch de lucht in (Franz Josef en het gletsjergebied)
20. De muis lust ook chips (Greymouth en de West Coast)
21. Nieuwsgierige vogels (via Arthur's Pass door de Alpen)
22. Levenslust (Christchurch in 2010, voor de aardbeving)
23. Ongebroken levenslust (Christchurch in 2012, na de aardbeving)
24. Een nieuw fundament (Christchurch in 2018)
25. Hottedomme (Christchurch)
26. In een kathedraal van karton (Christchurch)
27. Een paleisje op een toplocatie (Loburn)
28. Snelstromend water (Rakaia Gorge, Oxford, Kaiapoi)
29. Weet je nog (in gedachten terug in Rangiora)
30. Naar de horizon blijven kijken (Kaikoura)
31. Hebben jullie nog tijd voor een ritje (Ward en Nelson)
32. Broekspijpen omhoog (Motueka en Abel Tasman National Park)
33. Brandblaren op de voeten (Farewell Spit)
34. De 'Davies Bay Schrijdvogel' (Havelock en Marlborough Sounds)
35. Zorg dat we de boot niet missen (Picton)
36. We gaan varen (Picton)

03. Kaart van het Zuidereiland (met bij de plaatsnamen de nummers van de hoofdstukken)

04. Een enkel woord vooraf

De eerste keer dat ik over Nieuw Zeeland hoorde? Ik zal een jaar of tien geweest zijn. Op de lagere school was het het gesprek van de dag: *'Peter Goes is vandaag niet meer teruggekomen op school. Hij is geëmigreerd naar Nieuw Zeeland.'*

Peter zat bij mijn jongere zus in de klas. Hij was een boerenzoon en kennelijk hadden zijn ouders ertoe besloten dat de betere toekomst voor een melkveehoudersbedrijf niet in Nederland was, in elk geval niet aan de Kanaaldijk in Loenersloot. Het gezin Goes was vertrokken. Naar Nieuw Zeeland. Waar dat lag en hoe ver het was? Op het schoolplein had niemand enig idee. Meester Oud wist het wel. Nou ja, hij kon op de kaart aanwijzen waar Nieuw Zeeland lag. En hij kon ook uitleggen dat Peter en zijn ouders en broers en zussen een heel lange reis moesten maken. Maar verder....

Nieuw Zeeland.

In de jaren die volgden op het onverwachte vertrek van Peter Goes kwam Nieuw Zeeland heel af en toe opnieuw ter sprake. Er was bijvoorbeeld bij de Olympische Spelen van 1970 een hardloper met de veelbetekenende naam Peter Schnell. Die kwam uit Nieuw Zeeland. Een enkele keer bij een verjaardag in boerenkring hoorde je van deze of gene, dat hij of zij familie had in Nieuw Zeeland. En in 1979 besloot een vriendin om samen met haar man haar geluk ver weg te gaan zoeken: zij emigreerde naar Nieuw Zeeland.

Maar echt veel ...

Toen kwam de verfilming van *The Lord of the Rings*. Mijn kinderen waren eerder al gegrepen door het boek en moesten natuurlijk de film zien. Nieuw Zeeland kreeg een gezicht: een prachtig gezicht.

En toen mijn dochter tijdens haar opleiding tot dierenarts een onderzoeksstage te doen kreeg en meldde dat meerdere van haar medestudenten voor die stage naar het buitenland gingen, was ik zo onnozel om haar het idee aan te reiken om haar stage in Nieuw Zeeland te doen.

Mooi land, hadden we gezien. Veel dieren, wisten we. Veel meer dan er mensen waren in elk geval. En ook een land van rust en ruimte.

'Ja', dacht mijn dochter die de filmbeelden van Peter Jackson vers op het netvlies had, *'waarom ook niet'*. En zo: op een mooie dag in september 2004 vertrok zij naar Dunedin, de universiteitsstad die (zoals ze ons, onwetenden, duidelijk maakte) in het zuiden van het Zuidereiland lag.

Om er niet onnodig een lang verhaal van te maken: zij ging, werd verliefd op het land, kwam terug om af te studeren en vertrok meteen weer om te bezien

of zij in Nieuw Zeeland werk kon vinden als dierenarts. Dat laatste bleek geen probleem en vanaf juli 2007 waren we onze dochter kwijt.

'Eigen stomme schuld: hadden we haar maar niet op het idee moeten brengen.'

Zo bekijken we wat gebeurd is, wanneer bij wijlen de weemoed overstemt. Op andere momenten, meest van tijd, koesteren we het besef dat zich al vrij snel na het vertrek van onze dochter in ons hart nestelde: het besef dat zij op haar plek is en dat er goede toekomst voor haar openligt.

Een kennis die het vertrek van een van haar kinderen naar Nieuw Zeeland een paar jaar eerder had moeten meemaken, adviseerde om 'zo snel mogelijk' naar Nieuw Zeeland te gaan om een beeld te krijgen van het land en van hoe je kind daar haar plek aan het vinden is.

Zo vertrokken mijn vrouw en ik op 6 januari 2008 voor een overweldigend avontuur naar de andere kant van de aardbol.

Op ons eerste bezoek aan Nieuw Zeeland zouden er vele volgen. Onze dochter trouwde er met een kiwi (een originele Nieuw-Zeelander), verhuisde meerdere keren, kreeg twee kinderen (onze kleinkinderen!) en is helemaal thuis in haar nieuwe vaderland. En wij, mijn vrouw en ik, zijn door de anderhalfjaarlijkse bezoeken aan onze dochter en haar gezin zelf ook van het land gaan houden. We hebben er zoveel rondgetrokken dat we onderhand door 'toeristen' uit onze omgeving als een soort deskundigen geraadpleegd worden.

En omdat ik iemand ben die altijd en overal een schriftje en een pen met zich draagt en vrijwel dagelijks aantekeningen maakt (een schrijver in de letterlijke zin), heb ik inmiddels zo veel materiaal, dat er genoeg tussen moet zitten om een bundel te produceren waar anderen wellicht hun voordeel mee kunnen doen. Ter voorbereiding op hun eigen trip naar Nieuw Zeeland. Of liever (want vliegverkeer is er al meer dan genoeg) gewoon uit interesse voor wat er leeft en speelt aan de andere kant van de wereld,

Dat daarbij de Nederlandconnectie te pas en te onpas ter sprake komen zal is onvermijdelijk, aangezien bezoekers uit Nederland (of ze het appreciëren of niet) bij voortduring mensen ontmoeten, die het leuk vinden om te vertellen dat zij zelf ook hun roots in Nederland hebben.

Ook kan het niet anders dan dat een Nederlander met Nederlandse ogen kijkt naar wat hij elders (in dit geval in Nieuw Zeeland) ziet en meemaakt. Vervolgens zou het dan voor een Nieuw Zeelander weer interessant kunnen zijn om terug te horen of te lezen, wat een Nederlander opvalt, boeit, interesseert en bevreemdt aan zijn of haar samenleving.

Een leerzaam over en weer misschien? Het vervolg zal uitsluitsel kunnen geven. Dat vervolg bestaat uit een reeks korte verhalende en informatieve reisimpressies, opgedaan tijdens meerdere zwerftochten door Nieuw Zeeland.

Soms betreffen die impressies ontmoetingen met in hun gewooneheid bijzondere mensen. Soms gaan ze over wat we meemaakten bij ondernomen activiteiten. Soms beschrijven ze wat we hoorden of zagen in een stad of in een bepaalde streek van het land, toen we van zuid naar noord het Zuidereiland doorkruisten. Met tussendoor (in kadertjes) een aantal kleine opmerkelijkheden.

Leerzaam? Wellicht is het gewoon leuk om te lezen wat een geïnteresseerde reiziger uit Nederland heeft opgestoken van zijn rondtrekken in dat mooie land aan de andere kant.

Dus: veel plezier. Geniet ervan.

NB 1. Deze bundel beperkt zich tot het Zuidereiland van Nieuw Zeeland. Daar zijn mijn vrouw en ik het vaakst geweest, daar hebben we het meest van gezien, daar hebben we het meest meegemaakt. Onze dochter woont inmiddels op het Noordereiland. Dus wie weet over enige tijd...

NB 2. De zwerftochten door Nieuw Zeeland, waar de verhalen in deze bundel aan ontleend zijn, vonden plaats tussen 2008 en 2018. Bijna zes jaar geleden waren we voor het laatst op het Zuidereiland. Onze ervaringen kunnen dus al weer enigszins gedateerd zijn. Ook in Nieuw Zeeland staat het leven niet stil en gaan ontwikkelingen door.

05. Mama, kun je hier de Zuidpool zien (Bluff)

'Bluff... where the journey begins,' zegt het informatiefoldertje van de plaatselijke VVV. Dus vooruit, laten we maar beginnen in het plaatsje Bluff. Het is niet het zuidelijkste punt van het Zuidereiland. Als we even Stewart Island niet meerekenen, moeten we voor de zuidelijkst gelegen plek van het Zuidereiland bij Slope Point wezen. Daar bij een smal voetpad dat naar de kust voert staat een mooie richtingwijzer: Zuidpool die kant op, 4803 kilometer.

We beginnen onze journey, onze zwerftocht in Bluff. Daar moeten we eerst ons tijdelijk verblijfadres zien te vinden. In Gore Street, hoofdstraat annex winkelstraat tegenover de haven, zien we een nog op te knappen pand waarop staat aangegeven dat er informatie verstrekt wordt aan toeristen. Het pand is gesloten. Er is niemand te zien. Maar de deur staat open en een paar foldertjes over Bluff en omgeving zijn dan gauw bijeen geraapt.

Er zit daar echter geen plattegrond van het plaatsje zelf bij. Waar is Pilcher Avenue? We vragen het aan de baas van een fietsenwinkel naast het gesloten 'toeristenbureau'. *'Een klein stukje verder nog langs Marine Parade (de boulevard),'* zegt de man, *'dan bij Walker Street rechtsaf. Je gaat dan wat omhoog, de heuvel op. En dan moet je daar de tweede straat links hebben.'* *'OK, thanks a lot.'*

Zo moeilijk is het dus niet. Bluff is ook niet zo'n grote plaats (middelgroot naar Nieuw-Zeelandse maatstaven). En de tamelijk overzichtelijke bebouwde kern ervan is gelegen tussen de haven en de achter de bebouwing oprijzende heuvel. Die heuvel, Bluff Hill, vormt een natuurgebied dat een grote variëteit aan planten en dieren rijk is en waar het goed wandelen is. Maar dat komt straks.

Eerst naar Pilcher Avenue waar we een uurtje later vanuit ons gastenverblijf in de diepte beneden nogal wat scheepvaartverkeer zien. Grote containerschepen trekken zuidwaarts. Nu pas realiseren we ons dat het kleine plaatsje Bluff best een grote haven heeft. De grootste van het zuiden zelfs, zullen we later vernemen. Niet alleen vertrekken hier (als de weersomstandigheden het toelaten) de ferry's naar Stewart Island en varen er vissersboten in en uit. Er is ook een komen en gaan van internationaal vrachtverkeer.

Dat is onder andere vanwege de Tiwai Point Aluminium smelterij. Die zien we aan de overkant van de waterstrook, welke de haven verbindt met de Stille Oceaan. En is een groot fabrieksterrein en de aluminiumsmelterij daarop is geen kleintje. Erts uit Australië wordt er verwerkt en het eindproduct gaat vooral naar Japan. Tiwai Point Aluminium is een groot bedrijf. En het levert een substantiële bijdrage aan het Bruto Nationaal Product van Nieuw Zeeland.

Dat het bedrijf met de Nieuw-Zeelandse overheid een tamelijk voordelig contract heeft afgesloten voor het verbruik van gigantische hoeveelheden elektriciteit, is geen geheim meer. Ook is geen geheim dat de waterkrachtcentrale in Manapouri voor een niet onbelangrijk deel juist is aangelegd om de aluminiumsmelterij van een vaste grote hoeveelheid elektriciteit te kunnen voorzien.

De inwoners van Bluff zitten er niet over in. De aluminiumsmelterij zorgt voor werkgelegenheid in en rond Bluff, is een belangrijke aanjager van de zeescheepvaart die de haven aandoet en draagt op meerdere niveaus bij aan de welvaart van Bluff. Bluff kan bijvoorbeeld ook accommodatie leveren voor zeelui en voor tijdelijke scheepswerkers: jongelui, studenten van all over the world.

Het postkantoor van Bluff dat tegelijk dienst doet als een soort gemeentelijk informatiecentrum, heeft een kaart in de aanbieding waarop een aantal wandelroutes staat aangegeven. Een aansluiting op die wandelroutes is te vinden vlak bij ons tijdelijk gastenverblijf. De straat verderop, iets hoger gelegen, de Gunpit Road namelijk (genoemd naar de kustverdedigingsinstallatie die daar in 1942 geplaatst is) leidt naar het bos.

Daar in het bos is er meteen al keuze uit meerdere wandelrichtingen. Omdat we nog fris zijn durven we het aan de Topuni Track te volgen. Vanaf Gunpit Road voert die naar de top van Bluff Hill. Een wandeling van 1,2 kilometer, zo staat op het bordje te lezen. En die wandeling duurt ongeveer vijftig minuten. Nee, niet in 'jeugdige' overmoed denken, dat je het ook wel in een half uur kunt lopen. Het mooie wandelpad door het koele regenwoudbos voert namelijk naar boven. Het is klimmen, voortdurend klimmen. En wanneer je het gevoel hebt er bijna te zijn, leidt het pad je eerst een heel stuk omlaag om je vervolgens te vergasten op een 'trap' van 218 treden. Dan duurt het inderdaad wel vijftig minuten voor je boven bent.

Op de top van Bluff Hill is een hoog uitkijkpunt gebouwd, een toren met 'wenteltrap' die mooi en vrij uitzicht biedt naar alle kanten. Bij de toren wordt ook in ruime mate informatie gegeven over de fauna en de flora van het prachtige wilde natuurgebied dat Bluff Hill is.

Het is lekker weer, redelijk warm, als we bij het uitkijkpunt komen. Maar het is wel ook een beetje bewolkt. Er hangt een soort damp in de verte over de zee. De contouren van Stewart Island zijn vandaag niet scherp te zien. En ook niet goed te fotograferen.

Teleurstelling daarover menen we ook bij enkele andere bezoekers op te merken. Bij die bezoekers zien we een gezin dat best eens uit Nederland afkomstig zou kunnen zijn. En jawel. We horen een van de kinderen aan haar moeder vragen: *'Mama, kun je hier de Zuidpool zien.'* *'Nee, lieverd. De Zuidpool*

is nog een verschrikkelijk eind weg. Wist je dat we in Nederland dichterbij de Noordpool zijn dan hier bij de Zuidpool?’ Nee, dat wist het meisje niet. En het lijkt haar ook niet bar te interesseren. Ze had in de verte de Zuidpool willen zien. Jammer nou.

De Zuidpool niet. Maar wat vanuit de hoogte wèl goed te zien is: de weg naar Invercargill vormt een boog zoals er op het zuidelijk halfrond geen andere is. Met zijn complete C-vorm heeft de weg zelfs het Guinness Book of Records gehaald, horen we later van onze gastvrouw. Toch vreemd: wanneer je op de weg zelf rijdt (en dat hadden we meerdere keren gedaan), dan heb je heel niet in de gaten dat je zo’n grote bocht maakt. Hemelsbreed ligt Bluff niet zo erg ver van Invercargill. Over de weg is het toch nog een kleine vijftwintig kilometer. Maar dat is voor overmorgen.

Vandaag zijn we boven op Bluff Hill en wie boven is moet ook weer omlaag zien te komen. Dat kan over de verharde weg richting de haven. Je kunt namelijk ook met de auto naar de top van Bluff Hill. Maar voor ons, de lopers, is het het meest aantrekkelijk om via de ‘Millennium-track’ af te dalen. Deze track voert omlaag naar de kust. De tocht is met de meer dan 270 ‘traptreden’ die we af te dalen hebben best spannend en vermoeiend. Opnieuw ondervinden we, dat we de aanduidingen op de borden met toeristische informatie serieus te nemen hebben. Als daar staat dat je een wandeling van vijftwintig minuten te verwachten hebt, denk dan niet dat je er binnen die vijftwintig minuten wel bent. Degenen die de gegevens op de borden aangebracht hebben, rekenden met mensen die stevig doorstappen en niet rusten.

Wij doen er dus even over. Maar dat is niet erg. Als het lijf gaat protesteren zijn er bankjes waarop je kunt uitrusten. En, belangrijker: de omgeving is zo mooi. Niet alleen de planten- en bloemenkeur biedt veel te genieten. Al gauw heb je wanneer je aan de zuidkant van Bluff Hill naar beneden loopt, een prachtig uitzicht over de zee en over het Lookout Point waar de track zijn einde vindt.

Dit Lookout Point is steil boven de zee. Op een rotsformatie. Het is dus weer even klimmen. Maar dan heb je wel een zicht naar alle kanten. Ook naar de landkant, de heuvel die we net zijn komen afdalen. Boven op het uitkijkpunt is ook de plaquette die herinnert aan een vliegtuigongeluk dat daar in de buurt plaatsvond. Op 19 augustus 1998 stortte een vliegtuig dat van Stewart Island naar Invercargill vloog, op 2 kilometer vanuit de kust in zee. Vijf mensen konden gered worden nadat zij meer dan een uur in het water hadden rondgedobberd. Vijf mensen onder wie de piloot kwamen om het leven. De herinneringsplaquette noemt hun namen. Russell Chisholm is een van hen. Hij was nog maar 7 jaar, toen hij in de armen van zijn vader stierf aan onderkoeling. Indrukwekkend.

Indrukwekkend is ook het zicht over de zee en de kust in de verte. Indrukwekkend is het zicht op de rotsen beneden en de golven die erop stukslaan. Indrukwekkend is ook het wandelvervolg over de Foveaux Trackway: een wandelpad langs de zuidelijke kust van Bluff Hill. Het is een makkelijk begaanbare brede wandelweg met hoog langs de steile kustwand voortdurend wisselend uitzicht. Vanaf het Lookout Point is het 3,2 kilometer naar het einde van de wandelroute: Stirling Point. Daar kom je weer in de bewoonde wereld. Dat wil zeggen: ongeveer het einde van de bewoonde wereld. Want Stirling Point (genoemd naar de Engelse kapitein William Stirling die daar rond 1840 een station voor de walvisvangst beheerde) vormt het einde van State Highway 1. Deze belangrijkste nationale verkeersader in Nieuw Zeeland begint in Cape Reinga, de noordpunt van het Noordereiland en eindigt 2.033 kilometer verderop in... ja hier dus, in Stirling Point.

Er is wel wat levendigheid in Stirling Point. Er staat een hotel, er zijn een paar restaurants. De prachtige gele (veelvuldig gefotografeerde en ook enkele keren kapot gemaakte) richtingwijzer staat er. Daarop is te zien hoever we hier van alles vandaan zijn: 35 kilometer van Stewart Island, 5133 kilometer van de Evenaar en 4810 kilometer van de Zuidpool (geen wonder dat die niet te zien was). En aan de waterkant (alsof het daar geplaatst is voor mensen die net aan komen zwemmen) staat een mooi bord met informatie over het plaatsje Bluff. Het vermeldt dat Bluff de eerste Europese nederzetting was in Nieuw Zeeland. James Spencer kocht er in 1824 een stuk land van een plaatselijke Maori, bouwde er het eerste Europese huis en bracht er zijn vee aan land. We staan dus op historische grond. Maar we blijven er niet. Onze zwerftocht gaat verder.

Pech met de huurauto

We zijn klaar voor vertrek, maar de auto wil niet starten. Hij doet helemaal niks. Geen geluid, geen beweging en ook geen lampjes meer. Is de accu leeg? We bellen verhuurbedrijf Jucy. Dat zal onmiddellijk een mannetje sturen. Het mannetje is er vrij snel. Een aardige heer in zondags pak. Hij stond net op het punt om uit te gaan maar heeft de klus toch maar aangenomen, want het was in de buurt. Hij geeft de auto een jump-start (met stroom uit een draagbare batterij) en adviseert de motor te laten draaien en gauw een flink eind te gaan rijden. *'En je moet sowieso nog een keer met het verhuurbedrijf bellen, want de accu moet vervangen worden,'* zegt hij.

Als we zijn teruggekeerd van een ritje van 40 kilometer, bellen we meteen voor een afspraak om de accu te vervangen. We horen, dat er op dit moment geen AA-reparateur (wegenwacht) beschikbaar is. Dus zal er iemand uit de plaats verderop moeten komen. Maar met die heeft het verhuurbedrijf geen financiële afspraak. *'Wilt u de kosten voorschieten. U krijgt het geld dan terug bij het inleveren van de auto.'* OK, zo moet het dan maar.

Twee uur later arriveert er toch een AA-reparateur. Ewan, een vriendelijke vijftiger. Hij zegt dat hem is opgedragen de accu eerst te testen. Dat doet hij grondig en de accu blijkt in alle opzichten goed te scoren. *'Heb je soms de lichten aangelaten?'*, vraagt Ewan. We weten zeker van niet. *'Wat zou het dan kunnen zijn?'* Ewan inspecteert of de ramen gesloten zijn en zegt ineens: *'Ik zie het al.'* Hij wijst op het daklampje binnen in de auto. Dat brandt. *'Als dat lampje 4 uur brandt, is je accu leeg.'* *'Maar hoe kan dat nou aan zijn?'* We hadden het lampje nog niet eens ontdekt. *'Zet het maar uit,'* zegt Ewan, *'dan voel je dat het lampje een grote knop heeft, die gemakkelijk geraakt en aangezet kan worden. Bijvoorbeeld als je iets van de achterbank wilt pakken.'* Dat was het dus. *'Thanks, Ewan, thanks a lot.'* Ewan gaat naar de volgende 'klant' en wij, andermaal verwonderen we ons over de vriendelijke en snelle service, waarmee Jucy ons verraste.